

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Karly Cháberové a soudců Štěpána Výborného a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **M. M.**, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Praha 10, Vršovická 65, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 11. 2014, č. j.: 1768/560/14, 61621/ENV/14,

t a k t o :

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým Ministerstvo životního prostředí (dále jen „žalovaný“) rozhodlo o jeho odvolání proti rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Brno (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 21. 7. 2014, č. j.: ČIŽP/47/OOP/SR01/1401039.007/14/BJR. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně uložil žalobci pokutu ve výši 100 000 Kč za spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“), neboť v rozporu s § 8 odst. 1 téhož zákona ve dnech 4. 11. 2013 a 20. 1. – 1. 2. 2014 skácel deset lip (v pořadí od zámku v Lysicích 1, 2, 3, 5, 6, 8, 9, 10, 11 a 12) ze stromořadí celkem dvanácti lip na pozemku parc. č. 3502/9 v k. ú. Lysice, které byly ve vlastnictví městyse Lysice. K žalobcovu odvolání žalovaný změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že výši pokuty snížil na 25 000 Kč a ve zbytku odvolání zamítl.

Žalobce skutkový stav považuje za nesporný, ovšem namítá, že žalovaný tento stav posoudil nesprávným a nezákonným způsobem. Žalobce namítá, že dle znaleckého posudku, který nechal vypracovat městys Lysice po samovolném vyvrácení jedné z lip stromořadí, byl stav deseti z dvanácti lip havarijní. Soudní znalec dospěl k závěru, že příslušné stromy představovaly ohrožení bezpečnosti z důvodu narušení kořenového systému, které snižovalo jejich statickou stabilitu, a dále v důsledku nebezpečí možného odlomení větví. S ohledem na stav dřevin navrhl jejich odstranění, a to v případě sedmi lip neprodleně (č. 1, 5, 6, 8, 9, 10, 11), u třech v nadcházejícím období vegetačního klidu (č. 2, 3, 12), zbylé dvě lípy (č. 4 a 7) bylo možné při splnění určitých podmínek ponechat, ačkoliv znalec doporučil pokácení celé aleje z důvodu estetického, urbanistického a ochrany krajinného rázu. Žalobce proto na objednávku městyse Lysice pokácel lípy č. 1, 2, 3, 5, 6, 8, 9, 10, 11, o čemž následně městys Lysice zaslal oznámení orgánu ochrany přírody ve smyslu § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Lípy č. 4 a 7 byly pokáceny na základě povolení č. j. 2710/2013/SU, a nebyly proto předmětem řízení o uložení pokuty. U lip č. 1, 2, 3, 5, 6, 8, 9, 10, 11 však žalovaný dospěl k závěru, že k zahájení kácení bylo nutné rozhodnutí o povolení kácení, o které žalobce nepožádal.

S tímto názorem žalobce nesouhlasí a namítá, že kácení lip proběhlo v režimu § 8 odst. 4 zákona o ochraně krajiny, neboť jejich stavem byl zřejmě a bezprostředně ohrožen život a zdraví. Dle znaleckého posudku se lípa č. 10 nacházela v havarijním stavu s kriticky sníženou tloušťkou zbytkové stěny a znalec ji doporučil k neprodlené likvidaci. V obdobném stavu se nacházely lípy č. 1, 5, 6, 8, 9, a 11. Žalobce nesouhlasí s názorem žalovaného, který podmínku „zřejmého a bezprostředního ohrožení života či zdraví“ vykládá jako náhlou změnu stavu k horšímu. Naopak tvrdí, že není možné čekat, až se strom sám rozlomí, vyvrátí, či se z něj ulomí větev, neboť k takovým událostem dochází pro laika znenadání. Žalobce rovněž zdůrazňuje, že stromy se nacházely v bezprostřední blízkosti cesty.

Žalobce uznává, že u lip č. 2, 3 a 12 soudní znalec nekonstatoval havarijní stav, a bylo tedy povinností vyžádat si před jejich pokácením povolení orgánu ochrany přírody. Tato skutečnost ovšem nic nemění na nezákonnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalovaný postupoval tak, jako by bylo třeba povolení k pokácení všech deseti stromů, a rovněž pokutu uložil za pokácení deseti stromů. Žalobce dodává, že neodpovídá za spáchání daného správního deliktu, neboť pokácení stromů si objednal jejich majitel městys Lysice, který by měl nést odpovědnost za jejich pokácení. Žalobce pouze splnil zadání majitele stromů.

Žalobce žádá, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že žalobce obdobné námitky uplatnil již v odvolání proti rozhodnutí I. stupně, a proto v podrobnostech odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Dále opakuje, že lípa stojící nejbližší zámku se samovolně vyvrátila dne 9. 10. 2013, znalecký posudek byl zpracován dne 24. 10. 2013 a lípa č. 10 byla pokácena dne 4. 11. 2013, tedy více než jedenáct dní po vyhotovení znaleckého posudku. U zbývajících lip, které byly pokáceny ve dnech 20. 1. – 1. 2. 2014, je tato časová prodleva ještě delší (více jak tři měsíce od vyhotovení posudku). Z uvedeného je zřejmé, že příslušný orgán ochrany přírody by měl dostatek času k projednání žádosti o povolení kácení a k objektivnímu zhodnocení skutečného stavu dřevin. Z časových rozestupů rovněž plyne, že tvrzený havarijní stav lip nebyl tak závažný, že by jimi byl zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2003, č. j. 5 A 27/2001-34). Nadto znalec u lip č. 2, 3 a 12 doporučil pokácení v období vegetačního klidu, tedy nikoliv

bezprostředně. Ze správního řízení nevyplývalo, že by v období od 9. 10. 2013 do dne pokácení lip došlo k závažnému ohrožení stability stromů, objevily se praskliny a došlo ke změně místa, kde lípy rostly (např. sesuvu půdy). Z výpovědi starosty městyse Lysice pouze vyplynulo, že během roku 2013 z daných lip při větším větru padaly větve, což je však u starších stromů zcela běžný jev. Stromořadí lip vykazovalo dílčí zdravotní závady, které však bez dalšího nevylučovaly jejich životaschopnost v případě jejich stabilizace arboristickými postupy, jak vyplývá z odborného stanoviska Agentury ochrany přírody a krajiny. Z uvedených důvodů je žalovaný přesvědčen, že byl postup kácení navržený znalcem protiprávní. Na sankční odpovědnosti žalobce nic nemění ani to, že žalobce jednal v dobré víře, že znalcem navržený postup je správný. Tato okolnost může mít vliv pouze na stanovení výše pokuty.

K otázce žalobcovy odpovědnosti žalovaný uvádí, že odpovědnost za správní delikt právnických a fyzických osob podnikajících je výhradně objektivní, tedy nikoliv za zavinění. U takto koncipovaného odpovědnostního vztahu postačí zkoumat naplnění zákonných znaků skutkového podstaty správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, tedy zda došlo ke zničení dřevin bez povolení příslušného orgánu ochrany přírody, a zda deliktně způsobilým subjektem byl žalobce (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 12. 2011, č. j. 2 As 26/2010-98).

K námitce žalobce, že odpovědnost za kácení měl nést městys Lysice, žalovaný dodává, že v právní úpravě správního trestání není blíže určena součinnost subjektů tak, jako je tomu v trestním právu, a proto je v podstatě nemožné zohlednit skutečnost, že se na spáchání protiprávní činnosti podílelo více osob. Dle správní praxe se přitom tradičně za pachatele určuje ta osoba, která jednání vlastním jménem fakticky provedla. Žalovaný rovněž vycházel z ustálené judikatury i právní teorie, podle níž veřejnoprávní odpovědnost nelze vyloučit soukromoprávní dohodou, tzn. žalobce se nemůže zprostit své odpovědnosti tím, že konal pouze na základě objednávky městyse Lysice (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 9 As 26/2008-73). Žalovaný si je vědom, že ve výjimečných případech judikatura připouštěla odpovědnost i jiných osob než přímo realizátora, např. zadavatele jednajícího prostřednictvím externího zaměstnance (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008-64), v průběhu správního řízení však nebylo prokázáno, že by městys práci žalobce přímo řídil a dával mu pokyny pod svým přímým dohledem. Starosta městyse dal žalobci pouze ústní pokyn k pokácení lípy č. 10, v ostatních případech sice vystavil písemnou objednávku, ovšem z jejího znění nelze vyvodit přímou řídicí působnost městyse.

Žalovaný žádá, aby soud žalobu zamítl.

Soud o věci rozhodl bez nařízení ústního jednání postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť účastníci takový postup soudu akceptovali. Žalobcem navrženými důkazy soud dokazování neprovedl, neboť tvoří součást správního spisu, z něhož soud vyšel při přezkumu zákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí.

Soud dle § 75 s. ř. s. přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny ke kácení dřevin je nezbytné povolení orgánu ochrany přírody, není-li dále stanoveno jinak. Povolení lze vydat ze závažných důvodů po vyhodnocení funkčního a estetického významu dřevin (...).

Dle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny povolení není třeba ke kácení dřevin, je-li jejich stavem zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. Ten, kdo za těchto podmínek provede kácení, oznámí je orgánu ochrany přírody do 15 dnů od provedení kácení.

Podle § 88 odst. 1 písm. c) téhož zákona ve znění do 30. 6. 2017 orgán ochrany přírody uloží pokutu až do výše 1 000 000 Kč právnické osobě nebo fyzické osobě při výkonu podnikatelské činnosti, která se dopustí protiprávního jednání tím, že poškodí nebo zničí bez povolení dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les.

Ze správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně provedl ve věci kácení daného stromořadí dvě kontroly, a to dne 23. 1. 2014, o níž sepsal protokol č. j. ČIŽP/47/OOP/1401326.001/14/BJR a dne 4. 3. 2014 se zápisem v protokolu č. j. ČIŽP/47/OOP/1401326.008/14/BJR (dále jen „kontrolní protokoly“). Kontrolami bylo zjištěno, že dne 9. 10. 2013 se lípa stojící nejbližší k zámku vyvrátila a poškodila mostek a omítku zámku. Následně si městys objednal u Ing. Š. znalecký posudek na zbylých dvanáct lip (všechny, které v stromořadí zůstaly), který ho vyhotovil dne 24. 10. 2013. Všech zbylých dvanáct lip v něm doporučil skácet, z toho deset co nejdříve s tím, že jsou v havarijním stavu a zbylé dvě (v posudku označené jako č. 4 a 7) by při provedení ořezu bylo možné na lokalitě zachovat, ale „z hlediska estetického, urbanistického a ochrany krajinného rázu“ je doporučil odstranit rovněž. V tabulce v posudku shrnující stav jednotlivých lip Ing. Š. u lípy č. 10 jako u jediné za slovy „neprodlená likvidace“ napsal vykřičník. Tuto lípu městys Lysice nechal skácet téměř ihned (4. 11. 2013), zbylých jedenáct pak ve dnech 20. 1. – 1. 2. 2014 (odklizení větví a dřeva probíhalo i poté). Tuto skutečnost starosta městyse odůvodnil tím, že lípa č. 10 byla nejvíce havarijní, u ostatních lip bylo třeba počkat na rozpočtové opatření a schválení zastupitelstvem městyse, ke kterému došlo v prosinci 2013. Lípy č. 4 a 7 byly pokáceny na základě rozhodnutí úřadu městyse č. j. 2710/2013/SU, ostatních deset bylo pokáceno na základě dvou oznámení úřadu městyse č. j. 2585/2013/SU a č. j. 0185/2014/SU.

Správní orgán I. stupně provedl kontrolu v průběhu kácení, přičemž konstatoval, že práce probíhají v rozporu s právní úpravou. Městys až následně podal žádost o povolení ke skácení lip (kromě lípy č. 10), které úřad městyse povolil rozhodnutím ze dne 24. 1. 2014, č. j. 0216/2014/SU. Kácení, které provedl žalobce, byli přítomni čtyři zaměstnanci městyse Lysice, kteří odklízeli uřízlé větve a části kmenů a dělili je na menší kusy, štěpkovali větvičky a odklízeli štěpky. Průběh kácení byl starostovi městyse znám, po dokončení prací shlédl místo kácení a vyjádřil s jeho průběhem spokojenost. Ke kácení lípy č. 10 nevznikla písemná objednávka, kácení ostatních lip proběhlo na základě písemné objednávky, podle níž si městys Lysice objednal u žalobce skácení lip a vyfrézování pařezů, za něž žalobce obdržel 70 000 Kč bez DPH (cena obsahovala rovněž odměnu za skácení lípy č. 4 a 7).

Na žádost správního orgánu I. stupně vypracovala dne 27. 2. 2014 Agentura ochrany přírody a krajiny ČR stanovisko č. j. 47/14/019467, podle něhož bylo možné lípy zachovat standardními arboristickými postupy (řez, vazby, šetrná obvodová redukce, zastřešení dutin) a v jednotlivých případech, kdy by z bezpečnostních důvodů na místě mohlo zůstat jen kmenové torzo nebo jeho část, měl o ponechání stromu rozhodnout entomolog, neboť se jednalo o cenný biotop saproxylického hmyzu.

Úvodem se soud zabýval otázkou určení sankčně odpovědného subjektu, přičemž se ztotožnil s žalovaným, který v daném případě shledal odpovědným za protiprávní jednání žalobce, nikoliv městys Lysice.

Základním předpokladem pro uložení sankce za správní delikt podle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny je existence protiprávního jednání právnické osoby nebo fyzické osoby při výkonu podnikatelské činnosti, uvedený škodlivý následek – nepovolené poškození nebo zničení dřevin nebo skupiny dřevin rostoucích mimo les a příčinná souvislost mezi jednáním a následkem. Pod pojmem protiprávní jednání je nutno rozumět každé jednání, které je v rozporu s právními povinnostmi, zde povinností mít povolení orgánu ochrany přírody ke kácení dřevin dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny. Z výše uvedené úpravy sankčního postihu je tudíž zřejmé, že za protiprávní jednání spočívající v nepovoleném poškození nebo zničení dřevin nebo skupiny dřevin rostoucích mimo les je postižen každý subjekt (právnická osoba nebo fyzická osoba při výkonu podnikatelské činnosti), který bez povolení orgánu ochrany přírody poškodí nebo zničí dřevinu nebo skupinu dřevin rostoucích mimo les. Odpovědnost za správní delikt má proto objektivní charakter, nejde o odpovědnost za zavinění.

Vzhledem k tomu, že při kácení dřevin je velmi časté, že tuto činnost vykonává svým jménem subjekt (zhotovitel) odlišný od subjektu, na jehož objednávku byla činnost provedena (zadavatele), je třeba vyřešit otázku, která z těchto osob za dané protiprávní jednání ponese odpovědnost. Uvedené pak souvisí se skutečností, že v oblasti správního trestání, jak správně uvedl žalovaný, nelze stíhat osobu za účastenství (organizátorství, návod, pomoc) při spáchání správního deliktu. Soud na tomto místě zdůrazňuje, že sankční odpovědnost subjektu za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny je primárně odvozena od samotné činnosti (poškození či zničení dřevin nebo skupiny dřevin rostoucích mimo les bez příslušného povolení), nikoliv od právního poměru k těmto dřevinám. Stejně tak je irelevantní, který subjekt měl povinnost obstarat povolení dle § 8 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a tuto povinnost nesplnil (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2011, č. j. 1 As 86/2011-50).

Judikatura správních soudů přitom opakovaně dospěla k závěru, že za správní delikty dle § 88 zákona o ochraně přírody a krajiny nese odpovědnost zhotovitel, tedy osoba, která jednání vlastním jménem fakticky provedla. Uvedené vyplývá rovněž ze skutečnosti, že veřejnoprávní objektivní odpovědnost nelze vyloučit soukromoprávní dohodou, tedy odkazem na objednávku, kterou u zhotovitele učinil zadavatel (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 9 As 26/2008-73). V posledně citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným případem, kdy obec u zhotovitele objednala kácení dřevin na předem vymezených pozemcích. Nejvyšší správní soud za této situace dospěl k závěru, že „žalobce, jakožto fyzická osoba podnikající podle živnostenského zákona, jehož předmětem podnikání je mimo jiné činnost související s pěstováním lesa a těžbou dřeva, by si měl být vědom povinností a zejména pak povolení, jež si musí jako odpovědná osoba opatřit nebo mít k dispozici a v případě, že tak neučiní a nesplní tak své povinnosti, musí za toto své jednání nést odpovědnost. Nejvyšší správní soud proto na základě výše uvedeného konstatuje, že shora zmíněný nekompetentní postup orgánů Obce Rudíkov a Obce Vlčatín je nezbytné zohlednit z hlediska výše uložené pokuty, a nikoliv z hlediska posouzení samotného naplnění skutkové podstaty správního deliktu dle ust. § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny“. Zdejší soud přitom neshledal žádné důvody, proč by se od výše uvedených závěrů měl v řešené věci odchýlit.

Je třeba zdůraznit, že žalobce je fyzickou osobou podnikající podle živnostenského zákona, která se již dlouhou dobu pohybuje v oboru souvisejícím s péčí o les a kácení dřevin. Mezi předmět jeho činnosti mj. patřilo provádění zahradních a parkových úprav, s výjimkou architektonických úprav (1. 3. – 30. 6. 2008), těžba dřeva, poskytování služeb pro hospodaření v lesích (1. 4. 2005 – 30. 6. 2008), poskytování služeb pro zemědělství a zahradnictví (1. 3. 2008 – 11. 8. 2008) a po změně specifikace živnostenských oborů v roce 2008 např. poskytování služeb pro zemědělství, zahradnictví, rybníkářství, lesnictví a myslivost (od 11. 8. 2008). Je tedy evidentní, že subjekt s takovými zkušenostmi si měl být vědom povinností, které pro něj vyplývají ze zákona o ochraně přírody a krajiny, a před zahájením kácení si opatřit či vyžádat předložení platného povolení kácení.

Soud si je vědom skutečnosti, že ve výjimečných případech judikatura správních soudů připustila odpovědnost i jiných subjektů než zhotovitele, ovšem dle soudu předpoklady pro takové právní hodnocení nebyly v řešeném případě splněny. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 5. 3. 2009, č. j. 9 As 50/2008-64, dospěl k závěru o možné odpovědnosti objednatele kácení, společnosti KIMOS, za správní delikt dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny, nikoliv samotného realizátora kácení. V daném případě byl však zhotovitel externím zaměstnancem společnosti KIMOS, která sama vymezila rozsah a způsob těžby a řídila a koordinovala její průběh. Byť tedy zhotovitel těžbu provedl na základě smlouvy o dílo, naplnění dané skutkové podstaty nastalo provozní činností společnosti KIMOS, jež pak k vlastnímu těžebnímu zásahu použila zhotovitele.

V nyní řešeném případě však nebylo prokázáno, že by městyš Lysice práci žalobce přímo řídil a dával mu pokyny pod svým přímým dohledem, tedy že by žalobce pracoval v přímé řídicí působnosti zadavatele. Je sice pravda, že zaměstnanci městyse se zúčastnili kácení a drobnými pracemi přispěli k jeho průběhu. Rovněž starosta městyse byl s průběhem kácení seznámen a po jeho dokončení shlédl místo kácení a vyjádřil s průběhem prací spokojenost. Soud však přihlédl zejména k tomu, že žalobce je podnikatelem v oblasti těžby dřeva s mnoholetými zkušenostmi a skácení lip provedl na svou vlastní odpovědnost bez zásahu městyse Lysice. Ani ze znění objednávky na pokácení lip přitom nelze vyvodit přímou řídicí působnost městyse. Při kácení lípy č. 10 nadto dle sdělení žalobce nebyl přítomen nikdo ze zaměstnanců městyse. Z těchto důvodů tedy soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když žalobce označil za osobu odpovědnou za spáchání správního deliktu dle § 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny.

Stejně tak se soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že v daném případě nebyly splněny podmínky pro postup dle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Aplikace daného ustanovení je možná tehdy, je-li stavem dřevin zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo hrozí-li škoda značného rozsahu. Ze správního spisu vyplynulo, že první lípa stojící nejbližší zámku se samovolně vyvrátila dne 9. 10. 2013. Znalecký posudek byl zpracován dne 24. 10. 2013 a lípa č. 10 byla pokácena dne 4. 11. 2013, tedy téměř po měsíci ode dne vyvrácení první lípy, a po jedenácti dnech od vyhotovení znaleckého posudku. U zbývajících lip byla tato prodleva ještě větší, neboť byly pokáceny po více než třech měsících od vyhotovení posudku. Nadto není ze správního spisu zřejmé, že by se stav lip výrazně a nečekaně zhoršil. Dle sdělení starosty městyse Lysice „během roku 2013, před zpracováním posudku Ing. Š., z předmětných lip při každém větším větru padaly větve, a to až do průměru 10 cm“ (viz kontrolní protokol ze dne 4. 3. 2014). Stejně tak žalobce do protokolu z ústního jednání ze dne 22. 4. 2014 uvedl, že „opadávaly běžně suché větve o průměru do 5ti cm, v jednom případě před kočárek, v roce 2013 spadla suchá větev o průměru 15ti cm“.

Soud dal přitom zapravdu žalovanému, že výše uvedený časový odstup již sám o sobě vylučuje existenci *bezprostředního* ohrožení života či zdraví, nebo škody značného rozsahu. Postup dle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny představuje výjimku z obecného pravidla zakotveného v odstavci 1 téhož ustanovení a je ho možné aplikovat výhradně tehdy, pokud s ohledem „*na havarijní stav dřevin musí být situace řešena v co nejkratší době*“. Pouze v takovém případě lze kácení provést, aniž by mu předcházelo správní řízení podle zákona o ochraně přírody a krajiny (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2015, č. j. 7 As 162/2015-59). Tentýž soud ostatně již v rozsudku ze dne 7. 8. 2003, č. j. 5 A 27/2001-34, konstatoval, že časová prodleva mezi posouzením stavu dřevin a jejich pokácením svědčí o nesplnění podmínky *bezprostředního* ohrožení života či zdraví, neboť v tomto mezidobí mohlo být vedeno standardní řízení o žádosti o povolení kácení, při němž by příslušný orgán ochrany přírody komplexně zhodnotil stav dřevin. Vzhledem k tomu, že v řešeném případě časová prodleva dosáhla u lípy č. 10 jedenáct dnů a u ostatních lip více než tři měsíce, je evidentní, že podmínka pro postup dle § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyla splněna. Ze správního spisu nadto nevyplývalo, že by se stav lip v průběhu let výrazněji měnil.

Soud případ posoudil rovněž z hlediska požadavku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, dle kterého „*rozhoduje-li krajský soud ve správním soudnictví o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, kterým bylo rozhodnuto o vině a trestu za správní delikt v situaci, že zákon, kterého bylo použito, byl po právní moci správního rozhodnutí změněn nebo zrušen, je povinen přihlédnout k zásadě vyjádřené ve větě druhé čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod, podle níž se trestnost činu posoudí a trest ukládá podle právní úpravy, která nabyla účinnosti až poté, kdy byl trestný čin spáchán, je-li to pro pachatele příznivější*“. Vzhledem k tomu, že příslušná právní úprava od spáchání správního deliktu nedoznala žádné změny příznivější pro žalobce, postup dle požadavku Nejvyššího správního soudu se v dané věci neuplatní.

Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s.; kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 27. 2. 2018

JUDr. Karla Cháberová v. r.

předsedkyně senátu